

Gud for Konge og Fædreland", er født i de Dage, men det er født under Begejstring for Friheden og under Kjærlighed til Fædrelandet. Det Slagord er slidt tyndt nu under megen Dans og Pokuleren fra deres Side, der kalde sig de konservative Klubber, og fra andre Folks Side. Men den Gang blev det følt, da var det Sandhed, da blev det haaret i Hjertene hos danske Mand, og hos de gamle Veteraner, der sidde rundt om i Landet lyder det endnu med Sandhedens Klang og Styrke. Og ikke alene for dem lyder det, men ogsaa til deres Børn og Børnebørn, har det lydt, men efter at de have været faldte til Baaben i sin Tid, da det gjaldt Fædrelandets Vel, og efter at de have udført deres Pligt, saa vækker den Tro, at den Fattigdom, der nu hænger deres Hjem og lætter deres Børn og Børnebørn tilbage i Udvikling, stammer fra Slidet i de Dage, Harmen i Hjemmene rundt omkring i Landet — fordi Løfterne ikke indfries. Og de Herrer, som ville paatalde Fædrelandstærligheden og kalde Folkets Sønner til en Gang, igen at gaa i Krig, skulde være de sidste til at lade haant om den Følelse, der hersker i saadanne Hjem. Det er ikke saa mange, der kan blive Tale om. Der forlanges jo kun at Lovens Bestemmelser om Fattigunderstøttelse ikke skulle gælde for de gamle, for de Veteraner, som bære Grindringsmedaillen, som de maa betragte som et Hæderstegn, men at de, uden at Fattighjælpen skal komme dem til Skade, skulle kunne faa en tarvelig Alderdomsunderstøttelse. Og jeg ønsker at gentage over for det ærede Medlem fra Nørresundby, at jeg er en Fredens Mand, og som saadan er det, at jeg har stillet dette Forslag, og jeg haaber altsaa, at han som en Krigens Mand, som en Fremtidens Fæstningsmand vil skænke mig sin Støtte til dette Forslags Gennemførelse. Og naar jeg har sagt, at jeg ikke mener, at Forslaget vil gaa igennem i denne Samling, saa er det naturligvis ikke, fordi jeg ikke ønsker det og haaber det og tror, at det er muligt, men da en anden Sag i lignende Retning er bleven henvist til et Udvalg, da denne Sag vel vil komme til det samme Udvalg, og da Tiden er saa langt fremsfreden, har jeg ikke stort Haab om, at Forslaget kan gaa igennem. Men skulde det ske, og skulde Ministeren ville skænke sin Hjælp dertil, saa vil det være mig saa meget kærere. Endnu kun en Bemærkning til den højtærede Ministers Udtalelse om, at der straks var den Banstærlighed ved at give Kommunerne de 2 Millioner forud i Stedet for bagud, at Statskassen saa kom til et enkelt Aar at bære en

dobbelt Udgift. Det indrømmer jeg naturligvis fuldt ud, men da det alligevel er os, der skulle betale Gildet alle sammen, saa er det bedst at vi faa det betalt saaledes, at vi føle Byrden mindst derved, og det er, tror jeg, den Maade, at Pengene gaa ind i Kommunernes Kasse i Stedet for at blive i Statskassen. Under Agrarernes Kamp nu for Jordbruget og for Kommunerne vilde det jo dog fra Ministeriets Side være en smut Maade at imødekomme Agrarerne paa uden noget stort Offer fra Statskassens Side, at sige: Vær saa god, her have I de 2 Millioner forud i Stedet for bagud til jeres sørgelig stillede Kommunkasser.

Judevrigsministeren (Hørring).

Ja, jeg tør ikke forsøge at følge den ærede Forslagsstiller i hans sidste Udtalelse til Begrundelse af Lovforslaget, men skal kun indskrænke mig til den Bemærkning, at naar han spørger, hvorfor man har givet Grindringsmedaillen i sin Tid, saa er det jo kun for at skaffe de vedkommende et Hæderstegn til Grindring om deres Deltagelse i Felttogene. Og en Ting er sikker, man har ikke lovet dem, at de skulle have nogen som helst økonomisk Fordel deraf. Regeringen har i ethvert Tilfælde ikke lovet dem det. — Saa skal jeg tillige berigtige en lille Fejtagelse, som det ærede Medlem gjorde sig skyldig i. Den kommanderende General her paa Verne har Grindringsmedaille fra Krigen, endogaa fra begge Krige. Der er kommet nogle Bemærkninger frem, som ikke angaa selve Lovforslaget, men Loven om Alderdomsunderstøttelse i Almindelighed, og jeg skal gerne svare ganske kort derpaa. Den ene kom fra det ærede Medlem fra Nørresundby (S. K. Larsen), som omtalte det Tilfælde, at den paagældende understøttede havde en lille Gjendom, og at Kommunen da ydede en mindre Understøttelse til ham, men at det saa endte med, at naar han afsig ved Døden, viste det sig, at der var Arv efter ham, at han virkelig altsaa havde nogen Formue. Det Tilfælde kan man jo betragte fra forskellige Sider. Jeg tror, at det rigtige vil være, at naar der er Børn, saa staa Kommunerne sig ved at give den paagældende en mindre Understøttelse og lade ham beholde Gjendommen fremfor at forlange af ham, at han skal gøre sig selv fuldtændig fattig ved at realisere Gjendommen. Det bliver jo nemlig Følgen, naar man ikke vil give ham nogen Understøttelse af Frygt for, at der i sin Tid skal blive Arv efter ham. Vil man forlange, at han skal vente med at faa Alderdomsunderstøttelse, indtil han har reali-